

Вовчиця і Спеції

Том перший

(C) 支倉凍砂/アスキー・メディアワークス イラスト/文倉 十

Переклад з англійської: deimos (<http://deimos.org.ua>)

Пролог

Коли стигла і блискуча пшениця починає гойдатися на вітрі, у селі кажуть: «Вовк біжить.»

Це тому, що на пшеничному полі, яке гойдається по вітру, можна побачити, наче вовк пробігає по ньому.

А коли вітер такий сильний, що стебла пшениці схиляються додолу, люди кажуть: «Вовк топче.» Коли врожай поганий, кажуть: «Вовк з'їв його.»

Слова ці давно вже стали просто приказками чи жартами, їх вже ніхто не промовляє з колишнім тріпотінням і страхом.

Серед поля злегка похитуються колосся пшениці. Осіннє небо ні на краплю не змінилося за сотні років, а ось світ під ним змінився цілковито.

Селяни, які доглядали за пшеницею роками, живуть у кращому випадку сімдесят років.

Можливо, якби ці століття пройшли без змін, було б гірше. І зараз вони, мабуть, і не вважають необхідним дотримуватися обіцянок минулого.

В решті решт, мені здається, що я тут більше не потрібна.

Через те, що на сході простягаються гори, хмари у небі над селом пливуть, зазвичай, у північному напрямку. В голові з'являються спогади про мій північний дім, до якого вони прямують, несучи з собою зітхання.

Коли я повертаю свій погляд з неба на пшеницю, в око падає мій гордий хвіст, що виляє перед моїм носом. Від нудьги я починаю його чистити.

Високе осіннє небо, таке ясне.

На дворі знову час збирати врожай.

Багато вовків бігають по пшеничним полям.

Глава 1

«Це остання?»

"Ммм, вийшло рівно... сімдесят шкурок. Дякую вам за ваше покровительство.»

«Гей, не згадуй про цей. Насправді це я маю дякувати вам, пане Лоуренс. Лише ви виявили бажання проїхати цією важкою дорогою через гори. Ви нам справді дуже допомогли.»

«Але за це я отримав ці чудові хутра. Я повернуся ще.»

Коли вони договорили, було вже близько п'ятої години, і він покинув гірське село. Вийшовши одразу після сходу сонця, опівдні він спустився і досяг рівнини.

Погода була гарна, жодного найлегшого подиху вітру. Цей день був наче створений для поїздки на кінному возі через полонини. Ще недавно він мерз і думав, що зима вже йде, але зараз він не відчував ані найменшого дотику холоду. Лоуренс, самостійний мандрівний купець, який не припиняв своєї самотньої подорожі вже сім років поспіль, і якому ось-ось мало виповнитися двадцять п'ять, розслаблено позіхнув на сидінні водія.

Широко простяглася рівнина, на якій до самого горизонту не було ані дерев, ані будь-якої високої трави. Лише в далечі стояв ледь помітний звідси монастир, збудований всього лише кілька років тому. Мабуть, якийсь юний аристократ звелів звести тут будівлю, але, не зважаючи на те, що вона знаходилася на віддалених землях, це була не просто будівля. Це було неймовірно: ручна кам'яна кладка була прекрасна, а ворота взагалі були декоровані залізом. На монастирських землях жило десь двадцять ченців, і приблизно стільки ж хлопців-послушників. Коли будівництво монастиря почалося, Лоуренс не міг дочекатися нового покровителя, але, на жаль, монастир не співпрацював з купцями. Скоріше за все, у нього було своє джерело товарів і матеріалів, тому усі

сподівання Лоуренса розтанули, як лід. Та хоч його надії і пішли коту під хвіст, життя монахів було далеким від розкоші: їм навіть доводилося допомагати на полях. Навіть якби вони і захотіли торгувати, той прибуток, який він міг би з них отримати, був би мізерним. Мало того, вони ще й змушували робити пожертвування і ухилялися від сплати своїх рахунків. З торгової точки зору, ченці були гіршими, за злодіїв. Тим не менш, допоки з ними можна було співпрацювати, з цього можна було отримувати якусь свою вигоду.

Через все це Лоуренс дивився в бік монастиря неохоче і дещо з жалем. Але раптом погляд його звизвся.

З монастиря йому хтось махав.

«У чому справа?»

Чоловік не був схожим на послушника, бо послушники носили темно-коричневий робочий одяг, а ця людина була вдягнена у щось, схоже на сірі одязі. Хоч Лоуренсу й не надто кортіло їхати аж до самого монастиря, ігнорування в цій ситуації загрожувало проблемами в майбутньому. Не маючи вибору, він повернув свого коня в бік монастиря. Коли чоловік побачив, що Лоуренс їде прямо до нього, він перестав махати, але, тим не менш, не проявляв жодного бажання йти назустріч. Було схоже на те, що він просто чекав на Лоуренса біля монастиря. Це була давня звичка Церкви — показувати своє пихате ставлення, тому Лоуренс не став сердитися через таку дрібничку. Проте, коли монастирські ворота почали поступово відкриватися перед ним, Лоуренс глянув на чоловіка, і не зміг стримати своє здивування:

«...Лицар?»

Звідки у такому місці з'явився лицар? Лоуренс думав. Але що ближче він під'їжджав, то ясніше він розумів, що чоловік був справжнім лицарем, а сіруватий одяг насправді виявився срібними латами.

«Хто йде?» — крикнув лицар. Він кричав, бо відстань від ними все ще була відносно завеликою для нормальної розмови, і в голосі його чулася зарозумілість.

«Я — Лоуренс, мандрівний купець. Чим можу вам служити?»

Увесь монастир відкривався перед його очима, і Лоуренс нарахував у ньому кількох послушників, яких можна було побачити працюючими на полях, що простяглися на півдні.

Лоуренс побачив, що лицар тут не один. Ще один стояв на варті з іншого боку монастиря.

«Мандрівний торговець? Дорога, якою ти їхав, не веде до жодного міста,» відповів лицар і грубо випхнув свої груди, наче бажаючи похизуватися малиновим хрестом, вигравіруваним на грудній пластині.

Однак накинутий на його плечі плащ був сірим, що свідчило про низький ранг лицаря. Його коротке світле волосся виглядало, наче було свіжострижене. Можливо, він лише недавно став лицарем, і тому й вів себе так зарозуміло. Коли маєш справу з такими людьми, треба лишатися спокійним і не давати їм раптово розбушуватися. Лоуренс відповів не одразу, напроти, він витяг з нагрудної кишені шкіряний мішечок, і повільно розстібаючи шнурок, дістав з нього кілька медових кульок. Потім він взяв одну, поклав до рота, і протягнув мішечок лицарю:

«Хочеш?»

«Ем...»

Хоч спершу лицар і зам'явся, в решті решт він не втримався перед солодкою спокусою. Але, щоб зберегти лицарську гідність, він досить довго чекав, перш ніж кивнути і протягнути руку за кулькою.

«Півдня дороги на сході звідси між гір знаходиться маленьке село. Я їздив туди, щоб продати сіль, і ось я повертаюся цією дорогою.»

«Ясно. Але схоже, у вас все ще є вантаж. Це, мабуть, сіль?»

«Ні, це хутро. Гляньте.»

Паралельно з розмовою Лоуренс скинув ковдру зі свого возу. У ньому лежали дивовижно красиві леопардові хутра. Навіть річної зарплатні лицаря не вистачило б на купівлю цих хутр.

«Ой, а що це?»

«А, це пшениця, яку дали мені жителі гірського села.»

Пшениця була вирощена у селі, в якому Лоуренс продавав сіль, і вона лежала між зв'язками хутра. Пшениця була стійкою як до холоду, так і до комах. Через інтенсивну зиму, що обрушилася на північний захід минулого року, Лоуренс планував з'їздити туди й продати цю її там.

«Гм. Добре, ви вільні.»

Так мене покликати і так мене відпустити... Якщо я слухняно відповім «так», то вже не матиму права називатися купцем. Лоуренс повернувся обличчям до лицаря, і, напівнавмисно, напіввипадково, труснув шкіряним мішечком.

«Щось трапилося? Тут не так часто з'являються лицарі, еге ж?»

Судячи зі зморшок, що з'явилися у юного лицаря навколо брів, йому було незручно отримувати питання. А він Лоуренсового шкіряного мішечка його зморшки ставали ще глибшими.

Схоже, лицар здався. Лоуренс відстебнув шнурок, дістав ще одну кульку і простягнув її лицарю.

«Ммм... смачно, дякую вам.»

Лицар виявився розважливим. На обличчі Лоуренса з'явилася ділова усмішка, і, показуючи свою повагу, він вклонився перед лицарем.

«Є звістка, що десь тут скоро почнеться язичницький фестиваль, тому мене поставили тут на варту. Знаєте щось про це?»

Якщо його обличчя мало показувати сумну міну, то його акторська гра була гірша за третій клас. Лоуренс на деякий час зробив вигляд, що думає, а потім відповів: «Я не знаю.» Відверто кажучи, Лоуренс брехав, але знову ж таки, не було схоже на те, що лицар казав правду, тому Лоуренс не відчував себе зобов'язаним робити те ж саме.

«Як і очікувалося, вони організують свої ритуали таємно в цих провінційних землях. Ці язичники такі боягузи.»

Хоч це було досить весело, бачити, як лицар сказав не те, що думав, Лоуренс, ясна річ, промовчав. І після погодження з лицарем, сказав, що йому час іти. Лицар кивнув і ще раз подякував Лоуренсу за медові кульки. Очевидно, йому справді сподобалися солодощі. У такого низькорангового лицаря, як він, уся зарплатня йде на купівлю спорядження і на транспортні витрати. Насправді, їхнє життя було гіршим, за життя учня шевця. Давненько він, мабуть, не куштував нічого солодкого. Але хай там як, Лоуренс не збирався давати йому це, адже солодощі — товар не з дешевих.

«Язичницьке свято... Гарна спроба.»

Лоуренс бурмотів слова лицаря якийсь час, після того, як він покинув стіни монастиря, і гірко посміхнувся. Лоуренс знав, про що говорив лицар. Насправді, лише місцеві жителі знали про це. Це не було ніяке язичницьке свято. Більш того, язичники жили значно далі на північному сході.

Фестиваль, який ось-ось мав відбутися у цих місцях, відбувався скрізь, це було свято на честь врожаю пшениці і молитва на багатий врожай в майбутньому. Тобто, лицарі були тут не через це. Тим не менш, тутешні фестивалі були більшими і грандіознішими, ніж деінде, мабуть, тому жителі монастиря послали прохання до міської церкви про допомогу. Швидше за все, надмірно обережними вони були через те, що ці землі ніколи не були на жодній мапі Церкви.

Крім того, останнім часом відносини між церковними догмами і ерессю (маються на увазі релігійні переконання, що суперечать церкві) почали нагнітатися, у зв'язку з чим Церква спробує заволодіти до свого лона язичників. До того ж, не так давно ходили чутки про те, що між Натуралістами і Теологами пройшли гарячі дебати, і народ більше не буде безсуперечно підкорятися Церкві. Навіть якщо городяни в містах нічого не казали, було ясно, що усі бачили, як абсолютний і величний авторитет церви поступово зникав.

Казали навіть про те, що Папа попрохав королів кількох країн про фінансову підтримку на ремонт Великого собору, бо він отримав менше податків, ніж очікувалося. Такого б ніколи не сталося ще десять років тому.

Зіткнувшись з такою халепою, не дивно, що Церква почала активно намагатися відновити свою владу.

«Сьогодні не легко буде вести бізнес будь-де.»

З гіркою усмішкою на обличчі, Лоуренс вкинув ще одну медову кульку до рота.

До того часу, як Лоуренс приїхав на широкі пшеничні поля, західне небо вже мало золотий відтінок, значно красивіший, ніж відтінок пшениці. Далекі пташині тіні поспішали додому, а квакання жаб оголошувало про їхній неминучий сон. Майже всі пшеничні поля були зібрані, і фестиваль, ймовірно, почнеться за кілька днів. Якщо все вже зібрано, то можливо, що він почнеться вже післязавтра.

Перед очима Лоуренса простяглися широкі родючі пшеничні поля села Пасрое. Висока родючість полів обіцяла процвітаюче життя жителям села. Більш того, граф Ейрендотт, хазяїн цих земель, мав славу ексцентричної людини. Незважаючи на своє шляхетне походження, він любив працювати на полях, і тому охоче підтримував фестиваль. Щороку на фестивалі він пив і веселився, чим створював приголомшливу гулянку.

Проте Лоуренс ніколи не брав участі у фестивалі. Іноземці, на жаль, не були запрошені.

«Гей! День був важким,» — гукнув Лоуренс фермерам, які в кутку сільського поля складали пшеницю на віз. Пшениця у возі була дуже повна, ті, хто її вирощував, могли зітхнути з полегшенням.

«Га?»

«Чи не могли б ви мені підказати, де я можу знайти Ярея?»

«А! Ярей, він... он, бачите там велику групу людей? Це поле. Він найняв усіх тих підлітків працювати на полі цього року, бо вони повільніше й слабкіше за усіх. Цього року один з них стане «Холо,» — сказав фермер, і його засмагле обличчя розплилося в посмішці. Купець ніколи не зміг би так посміхнутися, так посміхаються лише люди без прихованих намірів. Лоуренс посміхнувся своєю діловою посмішкою, подякував і поїхав на своєму возі до Ярея.